

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

13 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Bosîi Ion, în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2019, în cauza penală a lui

*RUSSU Ivan XXXXX, născut la XXXXX,
originar din XXXXX și domiciliat în XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 24.12.2015– 16.12.2016;

Instanța de apel: 25.01.2017 – 13.09.2018;

Instanța de recurs: 05.11.2018 – 19.02.2019;

Instanța de apel: 09.04.2019 – 13.11.2019;

Instanța de recurs: 27.01.2020 – 13.05.2020.

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 16 decembrie 2016, Russu Ivan a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, la 12 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt, că Russu Ivan, în perioada lunilor mai-august 2014, la domiciliul soacrei XXXXX din XXXXX, unde își avea domiciliul, cunoscând cu certitudine vârsta copilei XXXXX, cu care se afla în relații de rudenie prin afinitate, folosindu-se de lipsa căroro persoane majore, acționând intenționat, în scopul exploatării sexuale ulterioare, îi demonstra copilei imagini cu caracter pornografic accesate prin intermediul calculatorului, ulterior aplicând forța pentru a învinge rezistența, amenințând-o cu moartea și profitând de imposibilitatea copilei XXXXX de a se apăra din cauza vârstei fragede, în repetate rânduri, a săvârșit cu ea acte sexuale în forme perverse, acțiuni care au lezat inviolabilitatea sexuală a copilei și i-au cauzat suferințe fizice și psihice.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, *satisfacerea poftei sexuale în forme perverse, săvârșite prin constrângere fizică, psihică a persoanei și profitând de imposibilitatea acesteia de a se apăra sau de a-și exprima voința, acțiuni săvârșite asupra unui membru de familie, asupra unei persoane despre care se știa cu certitudine că nu a atins vârsta de 14 ani.*

3. Avocatul Pleșca Alexandru în numele inculpatului a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

În motivarea apelului a invocat dezacordul cu incriminarea faptei prevăzute de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, precum și condamnarea inculpatului la 12 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, considerând că soluția instanței este bazată doar pe declarațiile părții vătămate minore, XXXXX și susținute de declarațiile mamei acesteia în calitate de martor - XXXXX.

A susținut, că partea vătămată minoră a fost influențată de a da declarații incriminatorii de către mama sa, XXXXX, care intenționează să întrerupă relația de căsnicie dintre cealaltă fiică a sa, XXXXX și inculpat.

Apărarea a criticat probele acumulate de organul de urmărire penală în susținerea învinuirii inculpatului și anume: raportul de expertiză medico-legală nr. 141 întocmit de expertul medico-legal Cojocaru V.; concluziile specialistului medic chirurg pediatru Bacalîm M.; raportul de evaluare psihologică nr. 5114 din 21 mai 2015 efectuat de CNPAC, expert Șevcenco O.; actul nr. 368a-2015 de expertiză psihiatrico-legală de ambulatoriu și raportul de expertiză nr. 9936 din 03-04.10.2015, susținând că acestea nu dovedesc săvârșirea de către Russu Ivan a infracțiunii incriminate, or acesta în perioada indicată lucra în mun. Chișinău și se întorcea acasă doar sâmbăta și duminica, timp în care efectua lucrări de reparație la casa nou procurată și venea în casa socrilor doar să înnopteze.

În opinia apărării, instanța de fond nu a elucidat când au fost accesate site - urile cu caracter pornografic, când au fost vizionate fișierele porno, când au apărut aceste fișiere în memoria calculatorului, iar răspunsul la aceste întrebări vor demonstra că inculpatul nu este vinovat de fapta care i se incriminează.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 septembrie 2018, apelul a fost respins ca nefondat și menținută sentința.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, prima instanță a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, corect ajungând la concluzia privind vinovăția inculpatului în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, făcând o încadrare juridică corectă a acțiunilor inculpatului și stabilind pedeapsa acestuia în conformitate cu circumstanțele cauzei.

Totodată, instanța de apel a menționat, că declarațiile victimei minore, care a fost audiată în condițiile speciale prevăzute de procedura penală, precum și declarațiile reprezentantului ei legal, căreia victima de vârstă fragedă i-a comunicat despre cele trăite în urma acțiunilor lui Russu Ivan, precum și a martorilor audiați și a specialistului psiholog, urmează a fi luate în considerație ca probe ce dovedesc existența infracțiunii și care constată vina inculpatului în faptele incriminate prevăzute de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, care prin conținutul lor sunt clare, nu au fost modificate și nu sunt contradictorii, sunt confirmate prin restul probelor scrise cercetate și demonstrează vina lui Russu Ivan.

Instanța de apel a notat, că deși apărarea a invocat lipsa probelor în dovedirea comiterii infracțiunii incriminate de către Russu Ivan și în cadrul examinării în ordine de apel a cauzei s-a solicitat numirea unei expertize medico-legale suplimentare, totodată apărarea nu a argumentat prin ce anume nu este complet și clar raportul de expertiză medico-legală nr. 141 efectuat în cadrul urmăririi penale.

Instanța de apel a considerat că nu poate fi reținut aspectul, că prin raportul menționat nu s-a dat răspuns la întrebarea de la lit. c), ce ține de faptul dacă suferă partea vătămată, de vreo boală venerică, menționând că întrebarea respectivă nu are legătură directă cu învinuirea adusă, nefiind constatate temeieri de numire a unei expertize medico-legale suplimentare, așa precum a fost solicitat de apărare.

În opinia instanței de apel, prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, și just i-a stabilit lui Russu Ivan pedeapsa sub formă de închisoare, în limitele prevăzute de legislator.

Instanța de apel a apreciat, ca fiind pur declarative afirmațiile avocatului referitor la faptul că incriminarea săvârșirii faptei prevăzute de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, precum și condamnarea inculpatului la închisoare pe un termen de 12 ani, cu executarea în penitenciar de tip închis este neîntemeiată și lipsită de bază probatorie, deoarece aceste afirmații sunt pur declarative, iar prima instanță just și motivat a ajuns la concluzia privind dovedirea vinei lui Russu Ivan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Mai mult, probele au fost cercetate suplimentar și în ședința instanței de apel, asupra cărora inculpatul nu a avut obiecții.

Au fost respinse și afirmațiile invocate de apărare precum că sentința de condamnare este bazată doar pe declarațiile părții vătămate minore și susținute de declarațiile mamei sale în calitate de martor, XXXXX, ultima fiind influențată de particularitățile subiective (relația mamă-fiică) și de intenția de a întrerupe relația de căsnicie între fiica sa XXXXX și Russu Ivan, deoarece sunt declarative și constituie o părere subiectivă a autorului apelului.

Faptul că minora a dat declarații fără a exagera evenimentele produse cu ea se dovedește prin concluziile experților, evidențiate în raportul de expertiză în privința

minorei nr. 368a-2015 din 23 iulie 2015, din care rezultă că minora nu manifestă predispoziție de a exagera evenimentele produse și de a fantaza.

Au fost respinse și afirmațiile invocate în apel, că argumentele în sensul acuzării nu pot fi justificate factologic, deficitul de argumentare exhaustivă lasă concluzia de lipsă de convingere totală referitor la fapta imputată, permițând interpretarea obiectivă a elementelor suportului probant doar în favoarea inculpatului, deoarece sunt pur declarative, iar negarea vinovăției inculpatului este combătută prin ansamblul de dovezi care confirmă vinovăția inculpatului.

Afirmațiile că inculpatul nu este vinovat, instanța de apel le-a considerat ca un mod de apărare a inculpatului în vederea eschivării de răspundere penală, declarațiile în sensul dat fiind combătute prin totalitatea de probe cercetate, la care s-a făcut referire.

Instanța de apel a respins afirmațiile cu referire la raportul de expertiză medico-legală nr. 141 întocmit de expertul judiciar medico-legal Cojocaru V. din concluziile cărui rezultă că la partea vătămată ar lipsi semnele caracteristice al unui raport sexual săvârșit în forme perverse, deoarece aceste afirmații se combat inclusiv prin declarațiile minorei, date judecătorului de instrucție, din care reiese că minora a povestit că a fost abuzată sexual de Russu Ivan, totodată fiind ținut cont și de faptul, că minora a relatat despre ce i-a făcut Russu Ivan în vara anului 2014, doar peste o perioadă de timp, însă acesta a fost supusă expertizei abia în luna mai 2015, astfel că concluziile expertului nu indică la nevinovăția inculpatului în faptele incriminate.

La fel, nu au fost reținute nici afirmațiile cu referire la concluziile specialistului medic chirurg pediatru Bacalîm Maxim, menționând că apărarea în instanța de apel nici nu a solicitat cercetarea acestor declarații, nefiind îngăduit în careva mod în solicitarea de cercetare a probelor.

Instanța de apel a respins afirmațiile invocate de apărare cu referire la raportul de evaluare psihologică nr. 5114 din 21 mai 2015 efectuat de CNPAC - expert Șevcenco Oxana - concluzie prezentată instanței de judecată de către un angajat al unei organizații neguvernamentale care prin prisma unor simptome „specifice” (pe care apărarea le consideră ca generale) caracterizează starea psiho-morală a părții vătămate minore intervievate fără a indica în forma directă dacă persoana examinată este cu certitudine victima violului conform calificării învinuirii, că nu este nici lipsit de importanță faptul că nu a fost prezentată sau enunțată care a fost metoda de intervievare oficială (aprobată prin care hotărâre, regulament, recunoscută în mod oficial de instituțiile de stat abilitate în acest sens) și nu a fost prezentată instanței dovada unei acreditări în sensul evaluării psihologice cu caracter oficial, deoarece sunt declarative.

Mai mult, temei de a aprecia critic acest raport de evaluare psihologică a minorei instanța de apel nu a stabilit, invocând că careva obiecții referitor la concluziile date nu au fost înaintate nici la finalizarea urmăririi penale.

Au fost respinse și afirmațiile invocate în apel referitor la actul nr. 368a-2015 de expertiză psihiatrico-legală de ambulator prin care s-a efectuat examinarea părții vătămate minore, menționând că temei de a pune la îndoială concluziile experților din raportul dat nu au fost stabilite.

Instanța de apel de asemenea a respins și afirmațiile invocate de apărare cu referire la raportul de expertiză nr. 9936 din 03-04.10.2015 a blocului de sistem ridicat de la inculpatul Russu Ivan, menționând că deși avocatul Pleșca Alexandru a solicitat numirea unei expertize judiciare repetate, în cazul dat nu sunt întrunite condițiile de numire a expertizei repetate, prevăzute de art. 148 alin. (2) Cod de procedură penală, respingând demersul ca neîntemeiat.

Instanța de apel a apreciat critic și afirmațiile invocate de avocat în apel, că în perioada indicată inculpatul lucra în mun. Chișinău și se întorcea acasă doar sâmbăta și duminica, timp în care efectua lucrări de reparație la casa nou procurată și venea în casa socrilor doar să înnopteze, deoarece sunt pur declarative și expuse în apărarea inculpatului și nu indică la nevinovăția penală a inculpatului, totodată lipsa datei exacte a apariției acestor fișiere și timpul accesării site-urilor nu demonstrează că Russu Ivan nu este vinovat în cele incriminate.

Totodată, deși apărarea susținea că probatoriul este în favoarea inculpatului și că probele administrate în cadrul procesului penal sunt ilegale, instanța de apel a conchis că nu s-a stabilit pe cazul respectiv probe administrate ilegal, cu încălcarea prevederilor procedurii penale.

La acest segment instanța de apel a menționat faptul, că potrivit actelor dosarului, la prezentarea învinuitului și avocatului a materialelor cauzei, inculpatul și avocatul nu au înaintat cereri sau demersuri referitor la încălcări procedurale sau obiecții la probele prezente la materialele cauzei, apărarea solicitând doar încetarea procesului penal în privința lui Russu Ivan, iar prin ordonanța procurorului Procuraturii r-nul Sângerei, Șușu Constantin din 16 decembrie 2015, a fost respinsă cererea avocatului învinuitului Russu Ivan.

Instanța de apel a reținut, că concluziile experților în privința victimei minore nu au fost combătute și au forță de probă în dovedirea vinei inculpatului, fiind susținute și de restul probelor cercetate, iar faptul că minora a declarat clar mamei sale, judecătorului de instrucție, cât și experților, ce acțiuni anume a comis față de ea Russu Ivan, dovedește existența infracțiunii incriminate în acțiunile lui Russu Ivan.

6. Avocatul Bosîi Constantin în numele inculpatului, invocând temeiurile pentru recurs prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, a contestat hotărârile judecătorești cu recurs ordinar, solicitând casarea acestora cu pronunțarea unei hotărâri de achitare.

În susținerea recursului apărarea a invocat următoarele argumente:

- este neîntemeiată și lipsită total de bază probatorie incriminarea săvârșirii faptei prevăzute de art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, precum și condamnarea lui Russu Ivan la ispășirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 12 ani în penitenciar de tip închis;

- condamnarea este bazată doar pe declarațiile părții vătămate minore și susținute de declarațiile mamei sale în calitate de martor, ultima fiind influențată de particularitățile subiective (mamă-fiică) și intenția de a întrerupe relația de căsnicie între fiica sa XXXXX și Russu Ivan;

- vectorul luat în vedere realizării obiectivului propus de către reprezentantul legal al victimei constituie o formă cinică de antrenare a organelor de urmărire penală precum și a instanțelor de judecată, ca formă pe deplin de succes pentru înlăturarea din cercul familiei sale pe inculpatul Russu Ivan din simplul motiv că acesta nu corespunde criteriilor de soț al fiicei sale;

- nevinovăția inculpatului se probează prin concluziile raportului de expertiză medico-legală nr. 141 întocmit de expertul judiciar medico-legal Cojocaru V., și de concluziile specialistului medic chirurg Bacalîm M.,

- raportul de evaluare psihologică nr. 5114 din 21 mai 2015 efectuat de către CNPAC ca concluzie prezentată instanței de judecată de către un angajat al unei organizații neguvernamentale, care prin prisma unor simptome specifice pe care apărarea le consideră ca ilegale, caracterizează starea psihico-emoțională a părții vătămate minore intervievate fără a indica în formă directă dacă persona examinată este cu certitudine victima violului conform calificării învinuirii;

- potrivit actului de expertiză psihiatrico-legală de ambulator nr. 368 a - 2015 efectuată de către comisia psihiatrico-legală prin care s-a efectuat examinarea părții vătămate minore prin metodele corespunzătoare cu audiere, acestea nu concluzionează direct că anume partea vătămată minoră și inculpatul Russu Ivan au întreținut careva raporturi sexuale;

- prin raportul de expertiză nr. 9936 din 03-04.10. 2015 a blocului de sistem ridicat de la inculpatul Russu Ivan, expert IGP Centrul Tehnico-criminalistic și expertize judiciare expert - Cozma Olga, nu a fost stabilită proveniența fișierelor cu caracter pornografic depistate, descărcate din rețeaua internet sau plasate pe memoria internă a calculatorului examinat de pe suporturi mobile. Nu a fost stabilită data și ora exactă a apariției suportului informațional respectiv a acestor fișiere, precum și date cu caracter pornografic, erotic în istoricul navigării pe internet pentru perioada solicitată spre examinare;

- consideră că la caz au fost încălcate prevederile art. art. 7, 8 Cod de procedură penală, deoarece nici o probă la care face trimitere instanța de judecată și în baza căroră a fost condamnat nu indică incontestabil la implicarea lui Russu Ivan în careva discuții cu partea vătămată minoră sau careva legături cu ea fapt ce ar indica direct legătura cauzală între ei;

- consideră că instanța a pus la baza sentinței de condamnare probele acuzării și a respins toate demersurile părții apărării, ceea ce încalcă principiul egalității armelor într-un proces echitabil;

- consideră recurentul, că partea apărării a fost lipsită în mod vehement de a prezenta careva probe, iar instanța de judecată a respins demersul părții apărării de a numi o expertiză medico-legală suplimentară și de a fi audiat martorul Său Spiridon, care în opinia apărării ar elucida toate circumstanțele de fapt al cauzei penale date;

- reieșind din încălcările depistate care au afectate drepturile inculpatului instanța de judecată conform art. 385 alin. (16) pct. 4) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței era obligată, constatând încălcări ale drepturilor inculpatului la desfășurarea urmăririi penale din partea organului de urmărire penală să reducă din pedeapsă;

- instanța de apel, în decizia sa a invocat că declarațiile inculpatului sunt combătute prin totalitatea de probe cercetate, însă nici instanța de apel și nici instanța de fond nu au cercetat probele potrivit art. 101 Cod de procedură penală;

- concluzia instanței de apel precum că victima la momentul săvârșirii infracțiunii avea numai nouă ani nu servește un temei de probă incontestabilă de a concluziona că inculpatul a săvârșit această infracțiune în lipsa altor probe directe;

- tot în decizia instanței de apel se expune concluzia că instanța nu este de acord cu expertiza psihiatrico-legală în privința părții vătămate minore, iar vinovăția inculpatului se combate prin alte probe materiale, însă în acest context apărarea subliniază că instanța de apel în susținerea acestei concluzii nu invocă care sunt aceste probe materiale și nu face trimitere la ele, iar în următorul alineat curtea concluzionează vag la vinovăția inculpatului neinvocând careva probe concrete.

7. Procurorul a prezentat referință pe marginea recursului apărării, pledând pentru inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent și că decizia contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția privind încadrarea juridică corectă a acțiunilor inculpatului.

8. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 19 februarie 2019, a fost admis recursul avocatului Bosîi Constantin și s-a dispus rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

9. În partea descriptivă a deciziei, Colegiul penal lărgit a considerat că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Din conținutul art. 6 § 3 al Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, rezultă că orice acuzat are, în special, dreptul să se apere el însuși sau să fie asistat de un apărător ales de el și, dacă nu dispune de mijloace necesare pentru a plăti un apărător, să poată fi asistat în mod gratuit de un avocat din oficiu, atunci când interesele justiției o cer.

Potrivit art. 26 alin. (1), (3) din Constituția Republicii Moldova, dreptul la apărare este garantat. În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.

Din materialele dosarului se atestă că inițial, în prima instanță, inculpatul Russu Ivan a fost apărat de către avocatul Pleșca Alexandru (f.d. 195, vol. I), iar ulterior în instanța de apel interesele inculpatului au fost reprezentate de avocatul ales Bosîi Constantin, conform contractului de asistență juridică nr. 35 din 16 aprilie 2016, fapt ce rezultă din mandatul nr. 1145716 (f.d. 60, vol. II).

Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată în instanța de apel din 13 septembrie 2018, fiind pusă în discuție problema neprezentării în ședința de judecată a avocatului Bosîi Constantin, rezultă, că instanța de judecată, contrar prevederilor art. 322 alin. (4) Cod de procedură penală, fără a solicita opinia inculpatului cu privire la înlocuirea apărătorului, a anunțat participanții la proces despre faptul că inculpatul a fost asigurat cu avocatul din oficiu, Polivenco Victor (f.d. 163).

În aceste condiții ar putea fi pusă problema efectivității apărării înfăptuite în condițiile descrise, or, dreptul oricărui acuzat de a fi apărat efectiv de un avocat ocupă un loc central în derularea unui proces penal, importanța lui constând în faptul că toate celelalte drepturi ar rămâne derizorii, fără garanții procedurale, autoritățile judiciare având obligația de a asigura acest drept.

În raport cu asemenea exigențe Colegiul penal a atestat că, deși de către instanța de apel inculpatului formal i-a fost asigurată asistența juridică garantată de stat, înlocuirea apărătorului a fost dispusă fără consultarea opiniei inculpatului, fapt ce ar putea atrage încălcarea art. 6§3 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Distinct de cele expuse mai sus, instanța de recurs a notat, că potrivit art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Colegiul penal lărgit a constatat, că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost respectate pe deplin la judecarea cauzei în apel, iar erorile admise nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs.

Așadar, din conținutul deciziei recurate, s-a atestat că instanța de apel a respins argumentele apărării invocate în cursul judecării cauzei și în cererea de apel, considerându-le declarative și depuse în scopul evitării de către inculpat a răspunderii penale, însă fără a pătrunde în esența acestora și fără a verifica versiunile prezentate de inculpat cu privire la acuzațiile aduse.

Astfel, atât din conținutul deciziei, cât și din conținutul procesului-verbal al ședinței de judecată din apel, nu rezultă că instanța ar fi cercetat careva probe ale apărării, bazându-și soluția de condamnare exclusiv pe materialul susținut de acuzatorul de stat, deși potrivit actelor și lucrărilor dosarului se atestă că în prima instanță au fost audiați martorii apărării Borinschi Cristian, Ababii Arcadie, Aparatu Dumitru, din declarațiile cărora se confirmă poziția inculpatului cu privire la faptul că el lucra în Chișinău și se întorcea în casa socrilor doar sâmbăta și duminica, timp în care mai și lucra la reparația casei pe care o procurase. Tot din declarațiile acestor martori rezultă, că calculatorul inculpatului a fost luat cu el la Chișinău, de care s-au folosit toți 4 (f.d. 3-7, vol.II).

Necesitatea cercetării acestor declarații urma a fi determinată și de verificarea de către instanța de apel a versiunii inculpatului cu privire la concretizarea perioadei când au avut loc faptele incriminate inculpatului prin rechizitoriu, întrucât acesta a susținut că în perioada mai-august 2014, lucra la Chișinău, iar la zilele de odihnă lucra la reparația casei de locuit. Un alt aspect la care instanța de recurs atrage atenția este și faptul, că deși în cadrul ședinței din 16 august 2017, avocatul Bosî Constantin a solicitat audierea martorului Său Spiridon, motivând necesitatea audierii acestuia prin faptul că potrivit ordonanței din 18 august 2015, calculatorul inculpatului a fost ridicat anume de la această persoană, respectiv în opinia apărării acesta ar fi putut explica proveniența calculatorului și a materialului pornografic depistat în calculator, totuși instanța de apel a respins demersul respectiv menționând că nu a stabilit careva temei pentru admiterea solicitării de audiere a acestui martor.

Cu referire la temeiurile invocate, Colegiul penal lărgit a menționat că hotărârile pronunțate de către instanțele de fond trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali, vagi reprezintă motiv de casare. Nemotivarea ca o omisiune esențială apare astfel ca un viciu de procedură.

Generalizând aspectele descrise, Colegiul penal lărgit a constatat că instanța de apel nu s-a expus asupra tuturor probelor administrate la dosar, precum și nu a dat răspuns la toate argumentele apărării, unele din ele rămânând, așa cum a fost indicat supra, fără analiză și apreciere, fapt ce nu poate fi acceptat de către instanța de recurs, deoarece afectează situația faptică în speța dată.

Așadar, instanța de apel, rejudecând cauza urmează minuțios să examineze aspectele evidențiate de instanța de recurs, și cu respectarea dreptului inculpatului la apărare, să cerceteze aspectul probatoriu cu privire la vinovăția sau nevinovăția acestuia, ținând cont de prevederile art. 414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, având în vedere prevederile art. art. 93, 95, 101 Cod de

procedură penală, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art. 417 Cod de procedură penală, argumentând clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele expuse în pct. 7 al prezentei decizii.

10. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2019, apelul avocatului Pleșca Alexandru în numele inculpatului a fost respins ca nefondat, cu menținerea ei fără modificări.

S-a dedus în continuare durata ținerii lui Russu Ivan în stare de arest, cu calcularea termenului pedepsei penale din data pronunțării decizii – 13.11.2019 și includerea în el a perioadei detenției din 16.12.2016 până la 13.11.2019.

Plângerea formulată de avocatul Bosîi Constantin în numele inculpatului, referitor la condițiile de detenție garantate de art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, urmează a fi soluționată în cadrul executării pedepsei penale conform prevederilor art. art. 469 alin. (1) pct. 171); 471; 4732-4734 Cod procedură penală.

11. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, la judecarea cauzei în fond, instanța corect a aplicat normele legislației procesual-penale ce se referă la examinarea ei obiectivă, multilaterală și completă cu respectarea principiului nemijlocirii, oralității și contradictorialității procesului penal; cu verificarea tuturor împrejurărilor de fapt și constatarea certă a aspectelor de drept importante pentru justa soluționare, printr-o cercetare amplă a probelor administrate de către organul de urmărire penală, cărora li s-a dat o apreciere obiectivă din punct de vedere al pertinenței, utilității, veridicității, concludentei și coroborării reciproce.

Urmare a cărui fapt, la baza sentinței de condamnare instanța de fond corect a statuat declarațiile victimei minore XXXXX, care fiind audiată în procedura specială prevăzută de art. 110¹ Cod de procedură penală a relatat, că în vara 2014 pe când rămânea acasă de una singură cu cumnatul Russu Ivan, acesta o ducea cu forța în sarai, o impunea să privească filme cu conținut pornografic, dezbrăcând-o și introducându-i organul genital în anus și cavitatea bucală, provocându-i dureri și amenințând-o cu răfuiala fizică, în caz dacă va relata despre cele comise de el, fapt despre care i-a relatat în aprilie 2015 mamei sale în timpul discuției despre comportamentul în societate cu băieții (f.d. 92- 95, vol. 1).

În susținerea celor invocate de minoră, reprezentantul ei legal XXXXX, audiată în calitate de martor a confirmat, că urmare a comportamentului nevrotic manifestat de fiica sa minoră, a cărei rezultate la învățătură scăzuse, prin aprilie 2015 într-o discuție cu ea referitor la comportamentul cu băieții, i-a relatat despre acțiunile comise de fostul său ginere Russu Ivan în vara lui 2014, când, profitând de lipsa adulților, o ducea cu forța în sarai, unde îi prezenta imagini pornografice și-i făcea

ceva dureros, fapt pe care l-a confirmat în prezența tatălui și surorii XXXXX la acel moment soția inculpatului, motiv pentru care inițial la 29.04.2015 au consultat un psiholog ce a confirmat, că fiica a fost supusă violenței sexuale prin comiterea actelor sexuale orale și perverse, după care pentru a se convinge de veridicitatea celor declarate și medicul-chirurg, ce a depistat careva urme în regiunea anusului, sesizând pe acest caz în mai 2015 organele competente (f.d. 204-206, vol. 1)

Suplimentar, în instanța de apel XXXXX, negând versiunea apărării privind aflarea permanentă a inculpatului la muncă în mun. Chișinău, cu revenirea doar în zilele de odihnă a menționat, fiica sa minoră ne având acces la calculatorul ce se afla în anexa casei unde locuia Rusu Ivan cu soția și nici cunoștințe informaționale pentru utilizarea lui (f.d. 54, vol. 3).

Împrejurări confirmate și de XXXXX, fosta soție a inculpatului Russu Ivan potrivit cărei, la 28.04.2015 de la minora a aflat, că în vara lui 2014 pe când pleca de acasă, inculpatul o încuia în sarai unde a fost supusă violenței sexuale prin comiterea actelor sexuale orale și perverse, despre care la 01.05.2015 a discutat cu soțul, care însă le-a negat totalmente, deși anterior l-a văzut privind la computer filme cu conținut pornografic, propunându-i întreținerea în acest mod a raportului sexual, fiind implicat în alte cazuri de viol și tentativă de viol, din care motive a și divorțat cu el îndată ce i-au devenit cunoscute faptele legate de soră-sa (f.d. 208-211, vol. 1).

Potrivit lui Matei Ion, revenind în țară în aprilie 2015 a aflat de la soție despre acțiunile cu caracter sexual violent, comise de fostul ginere Russu Ivan în privința fiicei minore XXXXX (f.d. 207, vol. 1)

Din conținutul declarațiilor psihologului Centrului Național de Prevenire a Abuzurilor față de Copii, Oxana Șvecenco și raportul de evaluare psihologică nr. 5114 din 21.05.2015 rezultă, că minora manifesta simptome de traumatizare psihică, specifice persoanelor care au suportat experiența abuzului sexual: grad înalt de anxietate, tensiune psihică, sentimentul de rușine, de culpabilitate, frică de pedeapsă, auto-stigmatizare, tendințe spre izolare și evadare din realitate, fiind depistate semne vizibile și un șir de simptome nonverbale că copila a trăit evenimentele despre care a povestit și nu le-a inventat (f.d. 9- 11, vol. II; f.d. 66- 67, vol. 1).

Audiat în calitate de martor, medicului chirurg pediatru Bacalîm Maxim a confirmat, că la momentul examinării medicale a minorei la 15.05.2015 a stabilit venectazie anală, stare inițială a hemoroizilor externi, care putea apărea și în rezultatul rapoartelor sexuale anale regulate, întreținute minimum de 2-3 ori pe săptămână pe parcursul la o lună (f.d. 8, vol. 1).

Alăturat declarațiilor verbale a persoanelor supra nominalizate, instanța de fond corect a reținut în calitate de probe scrise ce confirmă vinovăția inculpatului în comiterea raportului sexual pervers cu un minor în vârstă de până la 14 ani, sesizarea din 04.05.2015 a OUP cu solicitarea atragerii lui la răspunderea penală (f.d. 17, vol.

1), cu cercetarea la 29.07.2015 a locului infracțiunii din gospodăria XXXXX (f.d. 18-24, Vol. 1).

Și dacă potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 141 din 04.05.2015, la examinarea medico-legală a minorei, integritatea himenului nu este dereglată, lipsind modificări patologice în regiunea anusului și ampula anală (f.d. 28, Vol. I), totuși conform raportului de expertiză psihiatrică-legală nr. 368a-2015 din 23.07.2015 s-a constatat, că ea nu suferă de maladii psihice și ținând cont de particularitățile psihologice de vârstă, starea psihică și conținutul situației analizate, este aptă să înțeleagă caracterul, dar nu și acțiunile săvârșite cu ea, fiind în stare de dependență psihologică și sub influența bănuitului, ne manifestând predispunerea exagerării evenimentelor percepute și de a le fantaza (f.d. 35-36, vol. I).

Mai mult ca atât, conform raportului de constatare psihologică nr. 5114 din 21.05.2015 rezultă, că minora manifestă simptomele de traumatizare psihică, specific persoanelor care au suportat experiența abuzului sexual, cu grad înalt de anxietate, tensiune psihică, sentimentul de rușine, de culpabilitate, frică de pedeapsă, auto-stigmatizare, tendințe spre izolare și evadarea din realitate, ne existând nici un indicator al faptului, că ar avea predispoziția de a exagera în descrierea evenimentelor produse, ci invers, în dorința de a se proteja emoțional, încercând să minimalizeze, să prezinte cât mai puține detalii ale acțiunilor suportate, recomandându-i un mediu protector și recuperarea psihologică (f.d. 66-67, v. 1).

În același context, potrivit rezultatelor expertizei psihiatrico-legală nr. 375a-2015 din 28.07.2015, Russu Ivan nu suferă de maladii psihice sau retard mental, în timpul comiterii infracțiunii ce i se impută, după cum reiese din materialele cauzei penale și examenul psihic prezent, nemanifestând dereglări psihotice temporare, având capacitatea de înțelegere și dirijare, precum și cea de prevedere și deliberare a acțiunilor sale de care a fost responsabil (f.d. 43-44, Vol. 1).

Ține de menționat, că în cadrul examinării cauzei în ordine de apel, inculpatul și apărătorul Constantin Bosîi n-au solicitat administrarea și cercetarea altor probe, decât cele ce au servit obiectul examinării în fond, precum nici audierea lui Său Spiridon, fapt pentru care, în respingerea argumentelor referitor la aprecierea neobiectivă a probelor, instanța de apel a reținut, că potrivit raportului de expertiză nr. 9936 din 03-04.10.2015, a cărui obiect îl constituie blocul de sistem al computerul de masa ce-I aparține lui Russu Ivan, ridicat la data de 18.08.2015 de la Său Spiridon, care în dispozitivul de stocare a informației pe discuri magnetice „Wster Digital,, de model ”WD5000AAKX”, cu numărul de serie „XXXXX”, a păstrat istoricul accesărilor web pe perioada anului 2014, dintre care 5 fișiere grafice și 6 fișiere video ce conțin date cu caracter pornografic (f.d. 57-61, vol. I).

Totodată, din aprecierea coerentă a depozițiilor martorilor Aparatu Dumitru și Ababi Arcadie rezultă, că i-au acordat inculpatului ajutor la reparația locuinței pe care o procurase în localitatea Prepeleța, r-nul Sângerei, unde el venea doar în zilele

de odihnă pentru, că muncea la Chișinău și locuia în gospodăria socrilor săi; iar potrivit lui Borinschi Cristin începând cu aprilie 2015 a muncit și a locuit cu inculpatul la o întreprindere și locuință din Chișinău, unde acesta și-a adus calculatorul, administrându-și profilului de pe rețelele de socializare și la care au privit înregistrări cu caracter pornografic (f.d. 3-7, vol. 2).

Astfel respectivele împrejurări nu poartă un caracter determinativ ce l-ar îndreptăți pe inculpat, or apariția episodică în propria locuință pe care o repara, nu exclude aflarea lui în perioada mai-august 2014 la domiciliul socrilor săi, având conform tabelelor de pontaj a orelor de muncă, mai multe zile libere, decât cele de odihnă invocate de el (f.d. 121-123, vol. I), unde de altfel și păstra computerul de masă, transferându-l la Chișinău potrivit declarația martorilor în aprilie 2015, iar de la Spiridon Său fiind ridicat în august 2015, adică în perioada post factică celei vizate la caz.

În acest context, s-a respins pretinsul argument al răzbunării fostei sale soacre XXXXX, prin intermediul victimei XXXXX, în scopul destrămării căsniciei cu fiica-sa mai mare XXXXX, printr-o modalitate ca cea existentă în speță, în care a fost afectată psihica minorei. Versiune ce pe lângă faptul, că nu este probată prin date obiective, dat fiind desfacerea ulterioară dintre inculpat și fosta sa soție XXXXX a căsătoriei ca urmare a celor întâmplute, vine în contradicție și cu caracterul obiectiv al constatărilor expertizei medico-legală psihiatrică nr. 368a-2015 din 23.07.2015.

Instanța de apel a respins solicitarea reîncadrării acțiunilor inculpatului de la art. 172 alin. (3) lit. a) la art. 175 Cod penal, și a reamintit, că pentru calificarea faptei în cea din urmă normă, este obligatoriu să existe consimțământul univoc al victimei la acțiuni perverse, ceea ce însă nu se regăsește în cazul din speță, în care actul sexual în formă perversă a fost comis de inculpat contrar voinței minorei, care datorită vârstei sale fragede, nu a fost capabilă să aprecieze independent semnificația etico-socială a propriei decizii și să-și exprime propria voință.

De aceea, argumentul apărării privind lipsa unor modificări patologice în regiunea anusului, constatate prin raportul de expertiză medico-legală nr. 141 din 04.05.2015, nu poate fi reținut ca unul determinativ pentru încadrarea acțiunilor inculpatului la art. 175 Cod penal, or după cum s-a menționat supra, în cazul infracțiunii, prevăzută de art. 172 Cod penal, nu este necesară penetrarea sexuală prin introducerea membrului viril în cavitățile naturale ale altei persoane, pentru satisfacerea poftii (necesității) sexuale, latura obiectivă a respectivei infracțiuni exprimându-se și prin acte sau contacte sexuale care implică organele genitale sau alte părți ale corpului ce nu constituie raport sexual obișnuit, fiind suficientă traversarea următoarelor limite.

Instanța de apel a conchis, că la stabilirea pedepsei penale pentru Russu Ivan, instanța a dat deplină eficiență dispozițiilor art. 61 și 75 Cod penal, ținând cont de

pericolul social sporit al faptei prejudiciabile comise de el ce face parte din categoria celor deosebit de grave, cu urmările prejudiciabile survenite pentru victima minoră și atitudinea reprezentantului ei legal față de pedeapsa ce urmează să o execute, în vederea restabilirii echilibrului dintre valorile sociale ocrotite de legea penală, afectate prin acțiunile inculpatului și interdicția impusă; în lipsa unei căințe sincere și comiterea anterioară a unor fapte cu conținut analogic, pentru care a fost cercetat penal, astfel încât pedeapsa închisorii stabilită lui, va avea un efect preventiv serios atât pentru el, cât și pentru alte persoane predispuse spre comiterea unor infracțiuni analogice, constituind o garanție și o asigurare, că drepturile și libertățile consfințite în Constituția RM și alte legi, sunt apărute, iar violarea lor este contracarată și pedepsită.

Tot odată, ținând cont de faptul, că inculpatul a fost plasat în arest pentru executarea pedepsei penale la data pronunțării sentinței - 16.12.2016, anterior nefiind în arest preventiv, instanța de apel a respins solicitarea lui și a apărătorului Constantin Bosîi privind reducerea pedepsei penale în temeiul art. 385 alin. (5) Cod de procedură penală.

12. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Bosîi Ion în interesele inculpatului a atacat-o cu recurs ordinar, fără a indica temei prevăzut de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei și pronunțarea unei noi decizii prin care inculpatului să-i fie recalificate acțiunile de la art. 172 alin. (3) lit. a) la art. 175 Cod penal și să i se impună o pedeapsă în limitele acestei legi.

În motivarea recursului a invocat că:

- ambele instanțe nu au apreciat probele și declarațiile inculpatului unde nu recunoaște vina de motivele invocate în baza art. 172 alin. (3) Cod penal;
- în rapoartele de expertiză prezentate de acuzatul de stat nu sunt suficiente date de a constata cu certitudine că inculpatul a săvârșit infracțiunea dată;
- instanța de apel nu a dat nici o apreciere faptului că partea vătămată putea să acceseze la calculator și să privească informația cu caracter obscenic;
- instanța de apel nu a argumentat și nu a respins declarațiile făcute de către inculpat în cadrul ședinței de judecată.
- atât instanța de fond cât și cea de apel nu au motivat soluțiile cât privește vinovăția inculpatului și au pus la bază concluziile organului de urmărire penală.

13. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia sa asupra recursului avocatului, menționând că acesta urmează a fi declarat inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat și lipsit de temeiuri legale.

14. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Colegiul penal constată că recurentul în recursul declarat nu invocă nici un temei de drept prevăzut la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, însă, critică calificarea acțiunilor pedepsei și aprecierea probelor.

Din conținutul cererii rezultă că inculpatul pledează pentru recalificarea acțiunilor sale, iar în vederea susținerii acestei poziții face trimitere la mai multe circumstanțe factologice, pe care le descrie în detaliu, evidențiind că nici prima instanță, nici cea de apel nu au apreciat la justa valoare probatoriu administrat pe caz.

Pornind de la aceea că obiectul cenzurii instanței de recurs este limitat la analiza chestiunilor de drept, Colegiul apreciază că recursul declarat de recurent, în esență, este mai degrabă un „*apel deghizat*”, decât un „*efort conștiincios de a corecta o eroare judiciară*”, care se bazează în mod primordial pe argumente deja examinate minuțios și respinse în cadrul procedurilor precedente, iar în prezent nu există „*circumstanțe cu caracter substanțial și convingător*”, care să justifice ingerința în hotărârea instanței de apel sau în cea a primei instanțe, cu dispunerea recalificării acțiunilor inculpatului.

Pe aceeași linie de considerente, Colegiul ține să evidențieze că, invocarea formală a unor temeiuri de rejudecare, care nu sunt urmate de o motivare corespunzătoare, nu va face obiect de examinare în procedura de recurs, având în acest sens în vedere că, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Adică completarea cererii de recurs cu argumente de drept, care cu desăvârșire lipsesc aici, și care ar suplini-o din oficiu, este contrară principiului contradictorialității ce guvernează întregul proces penal.

Într-un prim aspect, este relevant de a specifica că, raționamentele pe care se fundamentează soluția de inadmisibilitate a prezentului recurs, se bazează pe aceea că, Colegiul consideră inacceptabil faptul că apărătorul inculpatului, pe calea recursului ordinar, dorește să se ajungă practic la o nouă analiză a circumstanțelor de fapt din sentința primei instanțe și din decizia instanței de apel nu pentru a fi

corectată vreo eroare judiciară, ci doar în vederea reaprecierii probatoriului, în acest sens instanța de recurs ordinar transformându-se într-o veritabilă instanță de apel, ceea ce excede scopul pentru care aceasta a fost creată.

Totodată, este indubitabil faptul că, aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludenta, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punct de vedere al coroborării.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează că la etapa judecării recursului nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele ierarhic inferioare, acestea fiind atributul exclusiv al instanțelor de fond.

De altfel, simplul fapt că pot exista două puncte de vedere distincte cu privire la modul de apreciere a probelor nu este un motiv suficient și plauzibil pentru a dispune rejudecarea unei cauze penale, după cum solicită apărătorul.

Din atare considerente, Colegiul penal nu va analiza și verifica probele administrate în cauză. Mai mult, că în cauza deferită judecării nu s-a constatat discrepanța între cele reținute de instanțele de fond în vederea condamnării inculpatului și conținutul real al probelor, sau ignorarea unor aspecte evidente ce ar fi avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În opinia Colegiului Penal soluția respectivă este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept incidente cauzei, iar careva temeiuri de a interveni în această soluție nu s-au stabilit.

Trebuie de mai indicat, că anterior în apelul și recursul apărătorului s-a solicitat achitarea inculpatului, iar actualmente recurentul solicită recalificarea acțiunilor în baza art. 175 Cod penal. Conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală *temeiurile menționate la alin.(1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel*, deci, dat fiind că recalificarea acțiunilor nu a fost invocată în apel, nu putea fi invocată nici în recurs și sub acest aspect, recursul declarat urmează a fi respins, fiind vădit neîntemeiat.

Prin urmare, Colegiul penal, verificând suplimentar materialele dosarului, specifică că, judecând apelul instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței de condamnare în privința lui Russu Ivan.

Mai mult, Colegiul penal apreciază că decizia recurată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, în sensul că argumentele pe care instanța de apel le-a expus în partea descriptivă a deciziei, echivalează cu o motivare conformă rigorilor și exigențelor impuse de legea procesual-penală și de art. 6 CEDO și dă răspuns la toate argumentele apelantului expuse în cererea de apel.

Respectiv, Colegiul nu poate să achieseze la argumentele recurente precum că instanța de apel nu a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Or, aici urmează a se reține că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de condamnare, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect că urmează a fi menținută condamnarea în privința inculpatului de cele incriminate prin rechizitoriu în baza art. 172 alin. (3) lit. a) Cod penal, deoarece faptele lui întrunesc toate elementele infracțiunilor nominalizate.

De asemenea, instanța de recurs nu vede necesitatea de a dezbate, prin alte argumente, toate alegațiile din această cerere de recurs, deoarece careva temeuri de casare ex officio Colegiul nu a stabilit.

Cele consemnate supra, evidențiază o dată în plus că instanța de apel a acordat o atenție sporită materialelor acestei cauze, înlăturând justificat și prin argumente temeinice versiunea despre vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat.

Colegiul consideră oportun de a se referi și la jurisprudența constantă a Curții Europene, prin care s-a statuat cu titlul de principiu că instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art. 6§1 al Convenției (a se vedea în acest sens cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29). Totuși, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei. Or, în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art. 6 din Convenție. (a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010).

Având în vedere considerentele menționate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine

de apel, instanța a respectat prevederile legale pertinente și relevante, prescrise de art. 414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de apărătorul inculpatului, sunt vădit neîntemeiate.

Prin urmare, Colegiul penal conchide că motivele invocate în recursului ordinar declarat de către avocatul Bosîi Ion în numele inculpatului, țin de aprecierea probelor, iar temeiurile indicate de acesta nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar fi temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei adoptate pe caz și potrivit legii, se impune inadmisibilitatea recursurilor, ca fiind vădite neîntemeiate.

15. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Bosîi Ion, în numele inculpatului împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 13 noiembrie 2020, în cauza penală a lui *Russu Ivan* XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 13 mai 2020.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Liliana Catan

Ion Guzun